

Ο ΛΕΥΚΟΥΛΗΣ,
ο Κουνελομικρούλης

τό καταπράσινο χωράφι τοῦ μπαρμπα-Γρηγόρη, ἐκεῖ στήν ἄκρη πού τελείωνε τό ἴσιωμα τοῦ λόφου, ἦταν φυτωμένη μιά καρυδιά.

Ὁ μπαρμπα-Γρηγόρης τό ἀγαποῦσε πολύ, μά πάρα πολύ αὐτό τό δένδρο. Τό πότιζε, τό λίπαινε καί τό κλάδευε, μέ πολλή τέχνη καί προσοχή. Πολλές φορές μάλιστα τοῦ μιλοῦσε σάν νά

ἦταν ἄνθρωπος καί νά καταλάβαινε. Ἄλλά καί ἡ καρυδιά, πολύ σεβόταν καί ἀγαποῦσε τό νοικοκύρη. Τό καλοκαίρι, ὅταν ὁ μπαρμπα-Γρηγόρης δούλευε στό χωράφι, κάτω ἀπό τόν καυτό ἥλιο, ἔ, τότε ἐρχόταν κι ἡ δική της σειρά νά τόν περιποιηθεῖ. Καθώς λοιπόν ἐκεῖνος ξάπλωνε ἰδρωμένος καί κατάκοπος κάτω ἀπό τόν ἴσκιό της, ἡ καρυδιά τέντωνε ὅλα τά κλαδιά της καί μάζεψε τή φυλλωσιά της, γιά νά δροσίσει καί νά ξεκουράσει τόν εὐεργέτη της. Ἦταν τότε ἡ πιό κατάλληλη εὐκαιρία, γιά νά τοῦ πει καί αὐτή, μέσα ἀπό τήν καρυδιά της, ἕνα μεγάλο εὐχαριστῶ!

Μιά μέρα ὁ μπαρμπα-Γρηγόρης σκέφθηκε πῶς αὐτός ὁ ὠραῖος καί παχύς ἴσκιος τῆς καρυδιάς, θά ἦταν ὁ πιό κατάλληλος τόπος γιά τόν κουνελώνα. Πῆρε λοιπόν ὅ,τι τοῦ χρειαζόταν καί γρήγορα-γρήγορα ἔφτιαξε ἕνα ὠραῖο ξύλινο σπιτάκι μέ πολλά διαμερίσματα. Ἐφερε ὕστερα καί ἐγκατέστησε ἐκεῖ τά κουνέλια του, δηλαδή τήν μαμα-Πιτσιδούλα μέ τά δύο χαριτωμένα παιδιά της, τό Λευκούλη καί τόν Καφετούλη.

Ἡ καρυδιά πολύ εὐχαριστήθηκε γιά τήν καλή συντροφία πού τῆς ἔφερε ὁ νοικοκύρης κι ἔκανε μαζί τους καλή παρέα. Πιό πολύ τῆς ἄρεσε ν' ἀκούει τή μαμα-Πιτσιδούλα νά συμβουλευεῖ τά κουνελάκια της καί νά τούς μαθαίνει τραγουδάκια, ποιηματάκια καί προσευχοῦλες. Νά, ὅπως σήμερα. Ὅλο τό πρωί δέν χόρταινε νά σιγομουρμουρίζει μαζί τους τό καινούργιο τραγουδάκι, πού τούς ἔφερε κάτω ἀπό τόν κάμπο τό φρεσκοκομμένο τριφύλλι.

Κουνελάκος παχουλός
ὅπως μ' ἔφτιαξε ὁ Θεός
ἔχω τρίχωμα κι ἄφτια
ποδαράκια καί οὐρά.

Εἶμαι ἴδιος μέ λαγό
μά τό μπόι μου εἶν' κοντό
τά ποδάρια μου μικρά
τόση δά ἡ πατημασιά.

Κουνελάκος καί λαγός
πατερούλης λές καί γιός,
ἄλλο ἐγώ ὅμως κι ἄλλο αὐτός
ἔτσι θέλησε ὁ Θεός.

Ἔτσι ἔμαθε κι ἡ καρδιά πῶς ὑπάρχουν κι ἄλλα ζωάκια πού μοιάζουν
πολύ μέ τά κουνέλια, ἀλλά πού εἶναι πολύ μεγαλύτερα καί ζοῦνε στά δά-
ση.

Ἔτσι ἔμαθε κι ὁ Λευκούλης, ὁ μικρός κουνελάκος, γιά τήν περίφημη
λαγοπολιτεία καί πολύ ἐπιθύμησε νά τή γνωρίσει.

—Πῶς θά εἶναι καί μέ τί νά μοιάζει αὐτή ἡ ξακουστή λαγοπολιτεία;
συλλογιζόταν. Ἄραγε, θά ἔχει ἐκεῖ καρδιές, γιά νά δροσίζουν μέ τή σκιά
τους τά σπίτια τῶν λαγῶν; Καί πῶς ἄραγε νά εἶναι τά λαγόσπιτα; Θά
ἔχουν πολλά μικρά-μικρά δωματιάκια, μέ ὁμορφα χρωματιστά τετράγω-
να παράθυρα, γιά τά μικρά λαγουδάκια;

—Ἄχι, ὄχι, ξανάλεγε μόνο του. Τά λαγόσπιτα θά ἔναι πολύ μέγала,
μπορεῖ μάλιστα, ἀφοῦ οἱ λαγοί εἶναι τόσο μεγαλόσωμοι, νά ξεπερνοῦν
ἀκόμα καί τήν καρδιά στό μπόι. Καί ἀσφαλῶς, τά λαγόσπιτα θά ἔναι καί
πιό καλοφτιαγμένα, ἀφοῦ τό δάσος προσφέρει τόση ξυλεία. Ἴσως ἔχουν
καί μεγάλες ἀποθῆκες, γιά νά συντηροῦν τούς καρπούς γιά τό χειμῶνα.
Ἴσως...ἴσως...

—Ἄχ! ἔλεγε πάλι μέ λαχτάρα στόν ἑαυτό του, πότε τέλος πάντων θά

τολμήσω αυτή την εξερευνητική περιπέτεια; Πότε θα δρασκελίσουν τά πόδια μου στο μονοπάτι που οδηγεί στο δάσος; Πότε θα δώ από κοντά αυτούς τους περίφημους λαγούς, τους συγγενείς μας, και την ξακουστή λαγοπολιτεία τους;

Έτσι έγινε και μιά μέρα πήρε τή μεγάλη απόφαση. Χωρίς νά πει τίποτα σέ κανέναν, άρχισε γρίτς-γρίτς νά σκάβει βαθιά. Τρύπησε τό κουνελόσπιτο, έφτιαξε ένα τούνελ και ένα πρωινό έφυγε κρυφά-κρυφά για τό δάσος.

Όταν πήρε τό μονοπάτι ή καρδούλα του χτυπούσε τρελλά από χαρά. Έβλεπε τόσα νέα γι' αυτόν πράγματα. Συνάντησε πανύψηλα δένδρα και θαυμάσια ζώα. Είδε μοσκομύριστα φυτά που ποτέ δέν φύτρωναν στον κήπο του κυρ-Γρηγόρη. Είδε !!! Είδε, σās λέω, και τί δέν είδε στο δάσος! Περπατούσε, περπατούσε συνεχώς, άλλοτε δίνοντας μεγάλους πήδους κι άλλοτε κάνοντας μικρότερα βήματα, για νά ξεκουράζεται. Η καρδούλα του όμως έτρεμε μήπως κάποιος από τήν κουνελοοικογένεια καταλάβει τή φυγή του και τρέξει για νά τόν γυρίσει πίσω.

Περπάτησε, περπάτησε ώσπου κόντευε πιά νά νυχτώσει, λαγό όμως πουθενά δέν συνάντησε. Αισθανόταν λίγο ανήσυχος για τήν άργοπορία και φοβόταν μήπως τελικά δέν θά εύρισκε τήν περίφημη λαγοπολιτεία. Στάθηκε τότε νά σκεφθει καλύτερα τί έπρεπε νά κάνει στή συνέχεια, ώσπου... νάτος και φάνηκε μπροστά του ένας τόσοσο μεγάλος λαγός.

—Χά, χά, χά! Πώς βρέθηκες έσύ στο δάσος. Τί γυρεύεις έδω, ένα τοσοδά αδύνατο σπιτοκουνελάκι, γέλασε περήφανα ο λαγός.

—Μου είπαν ότι είμαστε συγγενείς και ήρθα νά σās γνωρίσω, απάντησε φοβισμένα ο Λευκούλης, τό μικρό κουνελάκι.

—Χά, χά, χά ! Συγγενείς έμεις; Άνόητος είσαι; είπε, ο περήφανος λαγός και τέντωσε, όσο μπορούσε τό κορμί του, για νά δείξει καλύτερα στο Λευκούλη τό μπόι του.

—Τό ξέρω πώς εἶμαι μικρόσωμος, μά τί μ' αὐτό; Ἔχω κι ἐγώ τά χαρίσματα μου. Ὅσο γιά τό μπόι μου, ἔτσι μ' ἔκανε ὁ Θεός, εἶπε ξεθαροεύοντας ὁ Λευκούλης.

—Τί χαρίσματα ἔχεις ἐσύ; Μήπως τάχατες μπορεῖς νά τρέχεις τόσο γρήγορα ὅσο ἐγώ, εἶπε μέ περιφρόνηση ὁ λαγός.

—Καί βέβαια μπορῶ νά τρέχω. Ἄν μάλιστα μεγαλώσω, θά μπορῶ νά τρέχω ἀκόμα περισσότερο, εἶπε ὁ Λευκούλης καί τέντωσε τή φουντωτή οὐρίτσα του.

—Εἶσαι ἓνα ἀνόητο σπιτοκούνελο, ξανάπε ὁ λαγός περιφρονητικά.

—Εἶμαι ἓνα πλασματάκι τοῦ Θεοῦ. Κι ἔχω τά χαρίσματα πού Ἐκεῖνος θέλησε νά μοῦ δώσει, ἀπάντησε μέ σιγουριά ὁ Λευκούλης.

—Εἶσαι ἓνα τιποτένιο πλασματάκι. Ἐσύ δέν μπορεῖς οὔτε ἓνα λαγοπήδημα νά κάνεις. Κι ἅμα θέλεις δοκιμάζουμε, ἐπέμενε περήφανα ὁ λαγός.

—Καλά λοιπόν, ἄς δοκιμάσουμε ἀφοῦ τό θέλεις, εἶπε ἀποφασιστικά ὁ Λευκούλης.

Ἔτσι ἔγινε καί συμφώνησαν νά τρέξουν καταμεσῆς στό μεγάλο ξέφωτο. Ἐβαλαν λοιπόν σημάδι γιά ξεκίνημα τόν ξύλινο φράκτη καί γιά τέρμα τή ρίζα τῆς γέρικης βελανιδιάς. Μετά στάθηκαν πλάι-πλάι, ἀκουμπώντας τήν οὐρά τους στόν ξύλινο φράκτη καί πῆραν μιά πολύ βαθιά ἀναπνοή, ἔτοιμοι νά ξεκινήσουν.

—Ὅποιος φτάσει πρῶτος στή ρίζα τῆς βελανιδιάς, εἶπε ὁ λαγός, αὐτός θά εἶναι καί ὁ νικητής.

—Σύμφωνοι, εἶπε ὁ Λευκούλης καί τέντωσε τά ἀφτάκια του μέ ἀποφασιστικότητα.

—Ἐτοιμοί. Ἐμπρός μάρς, φώναξε δυνατά ὁ λαγός κι ἄρχισε νά τρέχει μ' ὄλη του τή δύναμη.

Ὁ Λευκούλης ἔδωσε ἓνα σβέλτο πήδημα καί βρέθηκε κιόλας μακριά ἀπὸ τὸν ξύλινο φράκτη, μέσα στὸ ξέφωτο. Ἦθελε τόσο πολὺ νὰ νικήσει. Καί τὸ ἤθελε, ὄχι γιὰ νὰ φανεῖ τόσο δυνατὸς καί σπουδαῖος ὅσο ὁ μεγάλος λαγός, μὰ γιὰ τὸν περήφανο συγγενή του.

Ἦθελε λοιπὸν ὁ Λευκούλης νὰ δώσει στὸ λαγὸ νὰ καταλάβει, πρῶτα ἀπ' ὅλα, πὼς ἦταν συγγενεῖς. Κι ἔπειτα πὼς ὁ καθένας τοὺς εἶχε τὰ δικά του χαρίσματα. Πὼς κανένας τοὺς δέν ἦταν ἀπὸ μόνος του, πιο σπουδαῖος ἀπὸ τὸν ἄλλο. Ὁ Λευκούλης, ἀληθινά, καθόλου δέν στενοχωριόταν πού ὁ λαγός, ὁ καλὸς συγγενής του, ἦταν πιο εὐσωμος καί πού τὸ χρῶμα του ἦταν διαφορετικὸ. Τὸ γιατί ἦταν ἀλλιῶτικος ὁ συγγενής του, ἔ, αὐτὸ τὸ ἔξερε μονάχα ὁ Θεός, πού τοὺς εἶχε δημιουργήσει. Ἀληθινά, καθόλου δέν λυπόταν γι' αὐτὸ ὁ Λευκούλης.

—Θά φτάσουμε στό τέρμα, σκεφτόταν ὁ Λευκούλης κι ὕστερα θά κάτσουμε κάπου μαζί νά ξαποστάσουμε. Τότε ἤσυχα θά τοῦ πῶ:

—Κύτταξε, συγγενή μου, ἀγαπημένε. Οὔτε σύ, οὔτε ἐγώ δημιουργηθήκαμε ἀπό μόνοι μας καί μέ δικό μας πρόγραμμα καί ἀπόφαση. Ὁ οὐράνιος Δημιουργός ἔτσι μᾶς θέλησε καί προίκισε τόν καθένα μας μέ ιδιαίτερα χαρίσματα. Σίγουρα αὐτά εἶναι διαφορετικά, ὄχι ὅμως σπουδαιότερα ἢ δευτερότερα. Ἐμένα, πίστεψέ με, καθόλου δέν μέ δυσκολεύει αὐτό, οὔτε στενοχωριέμαι πού εἶμαι τοσοδά κοντούλης καί μ' ὀλόασπρο τρίχωμα. Μοῦ ἀρέσουν, δέν λέω, οἱ καφετιές σου βοῦλες καί τά μεγάλα, γρήγορα ποδάρια σου, ἀλλά μ' ἀρέσουν πολύ καί τά δικά μου, ἔτσι ὅπως εἶναι. Δέν ρωτάω ποτέ, γιατί ἔχεις ἐσύ καί δέν ἔχω ἐγώ. Αὐτό τό ξέρει μονάχα ὁ Θεός πού ἔτσι ἀποφάσισε γιά μᾶς. Πραγματικά, καλέ μου συγγενή, καθόλου

δέν μ' ἀπασχολεῖ αὐτό καί καθόλου δέν στενοχωριέμαι.

Αὐτά σκεπτόταν καί ξανασκεπτόταν τό μικρό κουνελάκι, καθώς ἔτρεχε ὁλόισια πρὸς τή ρίζα τῆς γέρικης βελανιδιάς. Ἡ ἀνάσα του κόντευε νά κοπεῖ. Τά ποδαράκια του εἶχαν τόσο πολύ κουραστεῖ. Βλέποντας ὅμως ὅτι πλησιάζει στό τέρμα τοῦ δρόμου, ὄλο καί ἔπαιρνε κουράγιο. Πόση ντροπή ὅμως αἰσθάνθηκε, ὅταν φτάνοντας στό τέρμα, ξαφνικά ἀντίκρουσε μπροστά του τό μεγάλο λαγό, καθισμένο ἀναπαυτικά στή ρίζα τῆς γέρικης βελανιδιάς!

Ὁ λαγός ὅπως ἦταν φυσικό, εἶχε φτάσει πρῶτος, εἶχε πάρει μάλιστα, καθώς περίμενε τό Λευκούλη, κι ἕναν ὑπνάκο. Τόν ξύπνησαν ὅμως τά κουνελοπηδήματα καί τό ξεφύσημα τοῦ Λευκούλη. Ἀντικρῦζοντας λοιπόν τό κουνελάκι νά φτάνει στή ρίζα τῆς βελανιδιάς ἀγκομαχώντας καί τόσο καθυστερημένο, ἄρχισε νά τό κοροΐδεύει καί νά τοῦ μιλάει περιφρονητικά.

—Τό εἶδες, πόσο τιποτένιος εἶσαι; εἶπε περήφανα ὁ λαγός.

—Εἶμαι ἕνα μικρό κουνελάκι, εἶπε ἡσυχα ὁ Λευκούλης.

—Εἶσαι ἕνα ἀνόητο σπιτοκουνελάκι, εἶπε πάλι καμαρώνοντας ὁ λαγός.

—Εἶμαι ἕνα ζωάκι, ὅπως μέ θέλησε ὁ Θεός, ἕνας μικρούλης μακρινός συγγενής σου, ἐπανέλαβε ὁ Λευκούλης.

—Τί εἶπες; Συγγενής μου; Συγγενής μου ἐσύ, τό μικρό, ἀνόητο ζωάκι; Βάζω στοίχημα ὅτι οὔτε μιά τρυπίτσα δέν μπορείς νά σκάψεις μέ τά ποδαράκια σου, εἶπε ὁ μέγας λαγός.

—Καί βέβαια μπορῶ, εἶπε καλωσυνάτα ὁ Λευκούλης.

—Ὁ μέγας λαγός ἄρχισε τότε νά γελάει, νά γελάει τόσο πολύ, μέχρι πού κουράστηκε. Τέλος τοῦ λέει περιφρονητικά.

—Ἐμπρός, πᾶμε κάτω στήν ἀκροποταμιά. Θά βάλουμε γιά ἀρχή στό σκάψιμο τή ρίζα αὐτοῦ τοῦ πυκνοῦ θάμνου. Τέρμα μας θά εἶναι ἐκεῖνο τό

μεγάλο μανιτάρι. Ὅποιος βγεί πρώτος στό μεγάλο μανιτάρι, αὐτός θά εἶναι καί ὁ νικητής. Ἐμπρός, ἕνα, δύο τρία, μάρς, ξεφώνησε ὁ μέγανος λαγός κι ἄρχισε γρήγορα - γρήγορα νά σκάβει.

Ὁ Λευκούλης ἔβαλε ὅση δύναμη τοῦ εἶχε ἀπομείνει κι ἄρχισε γρίτς γρίτς νά σκάβει, ὅσο πιό σβέλτα μποροῦσε. Δέν ἦταν ἄλλωστε ἡ πρώτη φορά πού ἔσκαβε. Σήμερα τό πρωί, εἶχε κιόλας δοκιμάσει, ἐκεῖ κάτω στίς ρίζες τῆς καρυδιᾶς, στό κουνελόσπιτό τους. Ἄνοιξε πρώτη φορά ἐκεῖ ὀλόκληρο τοῦνελ, γιά νά ξεφύγει ἀπό τά μάτια τῆς κουνελοικογένειας.

Τώρα ἔσκαβε πάλι ὁ Λευκούλης, ἔσκαβε μέ ὅλη του τή δύναμη. Ὁ ἰδρώτας ἔτρεχε ποτάμι ἀπό τό πρόσωπό του.

Ἴσως αὐτή τή φορά θά καταλάβει ὁ λαγός πώς ἂν καί ἐγώ εἶμαι μονάχα ἕνα μικρό κουνελάκι, ὅμως εἶμαστε συγγενεῖς, ἔλεγε μονάχος του ὁ Λευκούλης κι ὄλο γρίτς - γρίτς ἔσκαβε μέ κέφι.

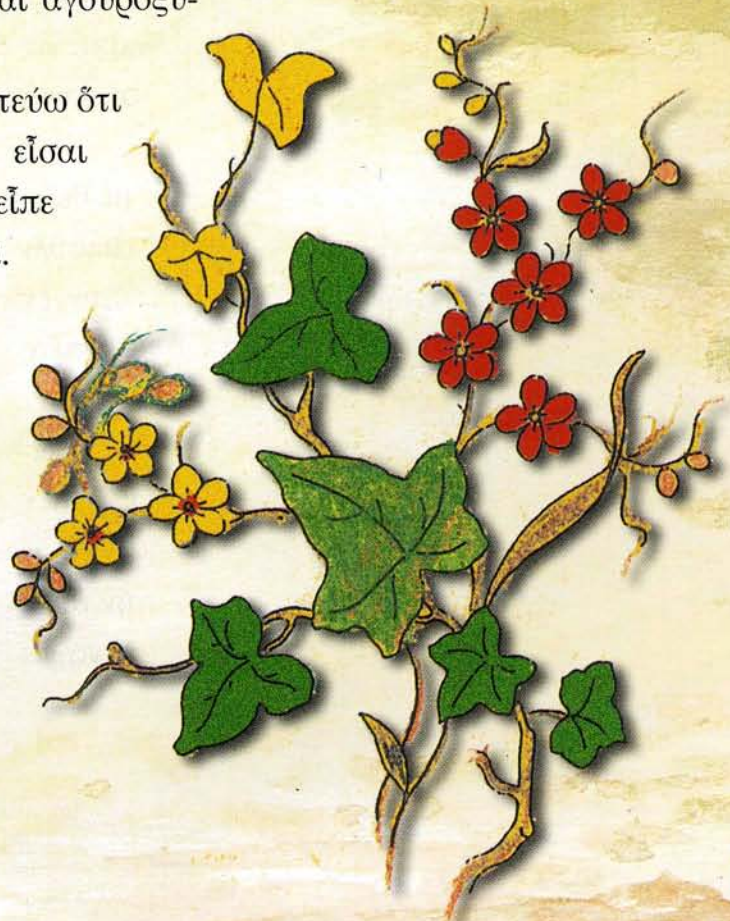
Γιά μιά στιγμή νά ἴσου κι ἀντίκρουσε ἕνα κομμάτι οὐρανό κι ἀκόμα τίς βοῦλες στό καπέλλο τοῦ μεγάλου μανιταριοῦ.

—Ἐφτασα κιόλας στό τέρμα μονολόγησε εὐχαριστημένο. Καθώς ὅμως τίναζε ἀπό τά ποδαράκια του τό τελευταῖο χῶμα, βλέπει μπροστά του, πῶ! πῶ! πῶ! τό μεγάλο λαγό, νά χασμουριέται ἀγουροξυπνημένος.

—Τώρα ἔφτασες ἐσύ; Ἐ, πιστεύω ὅτι θά κατάλαβες, ἐπιτέλους, πώς εἶσαι ἕνα τιποτένιο μικρό κουνελάκι, εἶπε ὁ λαγός, γελώντας κοροϊδευτικά.

—Εἶμαι ἕνα σβέλτο, μικρό κουνελάκι, πού μπορῶ νά σκάβω, ἔτσι ὅπως μ' ἔπλασε ὁ Θεός, ἀπάντησε ἤσυχα ὁ Λευκούλης.

—Ἄν εἶναι ἔτσι, δέν ἔχεις παρά νά γυρίσεις πίσω στό κουνελόσπιτο. Ἡ

άπλωσιά του δάσους και οι όμορφιές του βουνού, είναι δοσμένες μονάχα για τή γενναία και δοξασμένη λαγογενιά, είπε ό λαγός κι έστριψε τό μουστάκι του περήφανα.

Ό Λευκούλης δέν άπάντησε. Κατάλαβε ότι δέν μπορούσε μέ τίποτα πιά ν' αλλάξει τή γνώμη του λαγού. Τόν χαιρέτησε λοιπόν ευγενικά, χάιδεψε τό καπέλο του κόκκινου μανιταριού και πήρε τό δρόμο του γυρισμού στό κουνελόσπιτο. Τότε πρόσεξε πώς έπρεπε πολύ νά βιαστεί, γιατί, μαζί μέ τό σκοτάδι πού πλησίαζε, είχε αρχίσει νά πέφτει άχνό-άχνό τό πρώτο χιόνι.

—Συγχώρεσέ με Θεέ μου, είπε στρίβοντας πίσω από μιά τούφα φτέρης. Είμαι ένας τοσοδούλης κουνελάκος. Πώς μπορώ νά πείσω τό μεγάλο λαγό πώς είμαστε συγγενείς; Κι ύστερα, Έσύ ποτέ δέν πρόσταξες νά γίνω δάσκαλος τών άλλων. Γι' αυτό και ό λαγός μπερδεύτηκε και δέν κατάλαβε τό λόγο μου. Ένα ζωάκι σαν κι έμένα, πού έχω γεννηθεί στή ζεστασιά του κουνελόσπιτου και στή στοργή της ψηλής καρυδιάς, τί έχω και τί γυρεύω στό μακρινό κι άπέραντο δάσος;

Τό χιόνι τώρα είχε κάνει ένα μεγάλο, όλόλευκο πάπλωμα, όμοιο μέ τό δικό του τρίχωμα. Οί νιφάδες είχαν πιά σκεπάσει όλόγυρα τό καθετί. Καθόλου δέν ξεχώριζε ό Λευκούλης, πάνω στό όλόλευκο χαλί της γης. Μονάχα οί πατημασιές του άφηναν άπαλά ίχνη, καθώς κατέβαινε στό μονοπάτι. Μά ξαφνικά, τί άκούγεται;

—Μπάμ, μπάμ, άντηχέι τό δίκαννο κάποιου κυνηγού.

Ὁ Λευκούλης γυρίζει τρομαγμένος καί τί νά δεῖ; Ὁ κυνηγός ἔτρεχε πίσω ἀπό τό μεγάλο λαγό. Ἀλλά καί ὁ καυμένος ὁ λαγός, ὁ συγγενής του, ἔτρεχε περισσότερο γιά νά προλάβει νά κρυφτεῖ. Μά ποῦ νά βρεῖ τόπο; Καθόλου πιά δέν ἔβλεπε τά χόρτα καί τούς κορμούς τῶν δένδρων, γιά νά τρυπώσει σέ καμιά κουφάλα. Τό χιόνι εἶχε σκεπάσει τά πάντα.

Ὁ Λευκούλης γιά μιά στιγμή κοντοστάθηκε. Σκέφθηκε νά τρέξει νά χαθεῖ μέσα στό κατάλευκο χιόνι, μά πάλι ὁ λαγός, ὁ συγγενής του; Ἐπρεπε κάτι νά κάνει. Μποροῦσε κάτι νά κάνει. Ἐπρεπε νά βιαστεῖ.

Λοιπόν τό ἀποφάσισε. Σήκωσε τά ἀφτάκια του ν' ἀκούσει καλύτερα. Αὐτός δέν ἔπρεπε νά φοβᾶται. Ὁ κυνηγός δέν μποροῦσε νά τόν διακρίνει, ἄσπρος καθὼς ἦταν, πάνω στό κάτασπρο χιόνι.

—Ἐε συγγενήη, βοήθειααα! Σῶσε με! ἀκούστηκε ἐκείνη τή στιγμή ἢ φωνή τοῦ λαγοῦ, πού ἔψαχνε ἀπεγνωσμένα κάπου νά κρυφτεῖ.

Ὁ Λευκούλης τότε τοῦ ἔγνεψε νά τρέξει γρήγορα κοντά του, ἐνῶ αὐτός τράβηξε λίγο τό χιόνι καί ξέχωσε ἓνα μεγάλο δεμάτι ξύλα. Ἐσπρωξε μετὰ βιαστικά τό λαγό κάτω ἀπό τά ξύλα καί ὁ ἴδιος κάθησε ἀναπαυτικά πάνω στό δεμάτι. Ὁ κυνηγός προσπέρασε βιαστικά, ψάχνοντας ἀκόμα γιά τό λαγό, ἀλλά ποῦ νά τόν βρεῖ; Τόν εἶχε ἀφήσει πίσω κάπου, κρυμμένο κάτω ἀπ' ἓνα δεμάτι ξύλα καί κάτω ἀπό τή ζεστασιά τῆς καρδιάς τοῦ Λευκούλη, τοῦ συγγενῆ του, πού πρὶν ἀπό λίγο εἶχε τόσο περιφρονήσει.

—Σ' εὐχαριστῶ, τοῦ εἶπε ὁ λαγός μέ δάκρυα, καθὼς ἀργότερα ξεμύτισε κάτω ἀπό τό δεμάτι τῶν ξύλων.

—Σ' εὐχαριστῶ, καί συγχώρα με πού τόσο σέ λύπησα μέ τά λόγια μου.

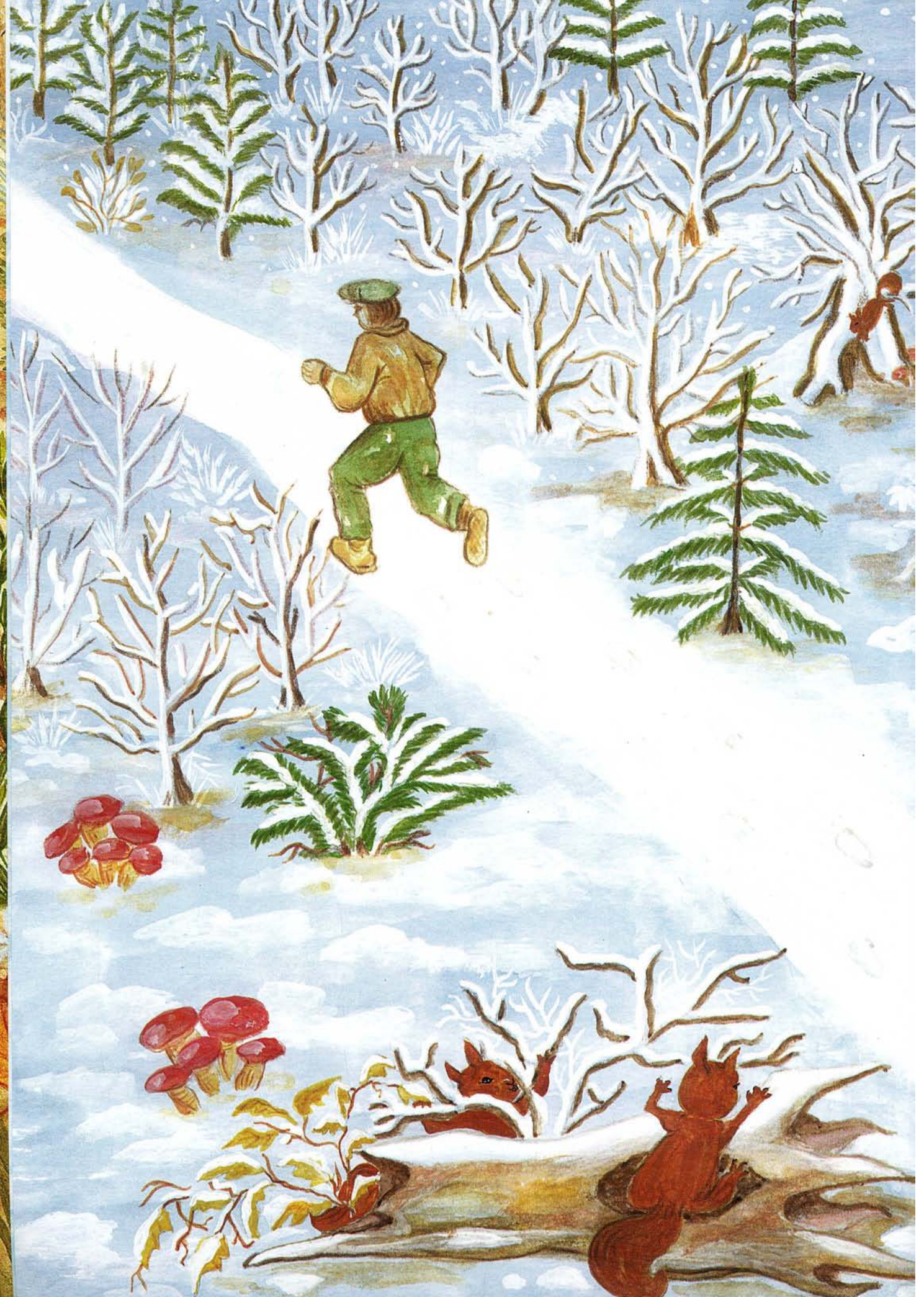

Ἄπο σήμερα θά εἶσαι ὄχι μονάχα συγγενής μου, ἀλλά ἔγινες ἕνα καλό, μικρό ἀδελφάκι μου. Τώρα πραγματικά καταλαβαίνω τή συγγένεια μας. Εἴμαστε συγγενεῖς, ὄχι γιατί μοιάζουμε στήν ὄψη, ἀλλά γιατί ἡ δύναμη τῆς ἀγάπης δένει τίς καρδιές μας. Γύρισε λοιπόν ἀπόψε στό σπίτι σου, γιατί νύχτωσε πιά. Ἄπο αὔριο ὁμως καί κάθε πρωί, θά σέ περιμένω στό δάσος, μέσα, βαθιά στή λαγοπολιτεία μας. Ἐκεῖ θά σοῦ γνωρίσω ὅλους τούς λαγούς, τούς συγγενεῖς σου. Μετά θά σέ σεργιανίσω ὀλόγυρα, γιά νά γνωρίσεις ἀπό κοντά, ὅλες τίς κρυφές ὀμορφιές τοῦ μεγάλου δάσους. Θά δεῖς τά ρυάκια, τίς χαράδρες, τά ζῶα, τά πουλιά καί τ' ἀγριολούλουδα. Θά δεῖς... θά δεῖς... Δέν θά χορταίνεις σοῦ λέω τίς ὀμορφιές τοῦ μεγάλου δάσους.

Ἔτσι εἶπε ὁ λαγός καί σκούπισε τά δάκρυά του κι ὕστερα ἀγκάλιασε τό Λευκούλη καί τόν ἀποχαιρέτησε, γιατί ὅσο πήγαινε καί νύχτωνε.

Ὁ Λευκούλης ἔφυγε κάνοντας τά πιά μεγάλα του κουνελοπηδήματα. Ἡ βιάση καί ἡ χαρά τόν ἔκαναν σχεδόν φτερωτό πουλάκι. Στύλωσε τά μάτια του στό βάθος τοῦ ὀρίζοντα, κυττάζοντας τόν Ἥλιο πού τοῦ ἔγνε-

φε τά τελευταία χαιρετίσματα, πρίν πάει νά πλαγιάσει, πίσω από τό χιονισμένο βουνό.

Κάπου άχνά αντίκρουσε τά κλαδιά τής καρυδιάς νά παίζουν μέ τόν άγέρα και τό χιόνι. Τότε ή ψυχή του ξεχείλισε από χαρά και άγάπη για τήν καρυδιά, για τό κουνελόσπιτο, για τή μάνα και τ' άδελφια του, για τόν κυρ-Γρηγόρη, για τό λαγό, για όλόκληρη τή γη, για τόν Θεό Πατέρα όλου τοῦ κόσμου.

Έτσι πηδώντας τίς πιό μεγάλες δρασκελιές, πού εΐχε κάνει, ως τότε στή ζωή του, και πλησιάζοντας στήν καρυδιά, τόν κουνελώνα τους, τραγουδοῦσε όσο πιό δυνατά μπορούσε.

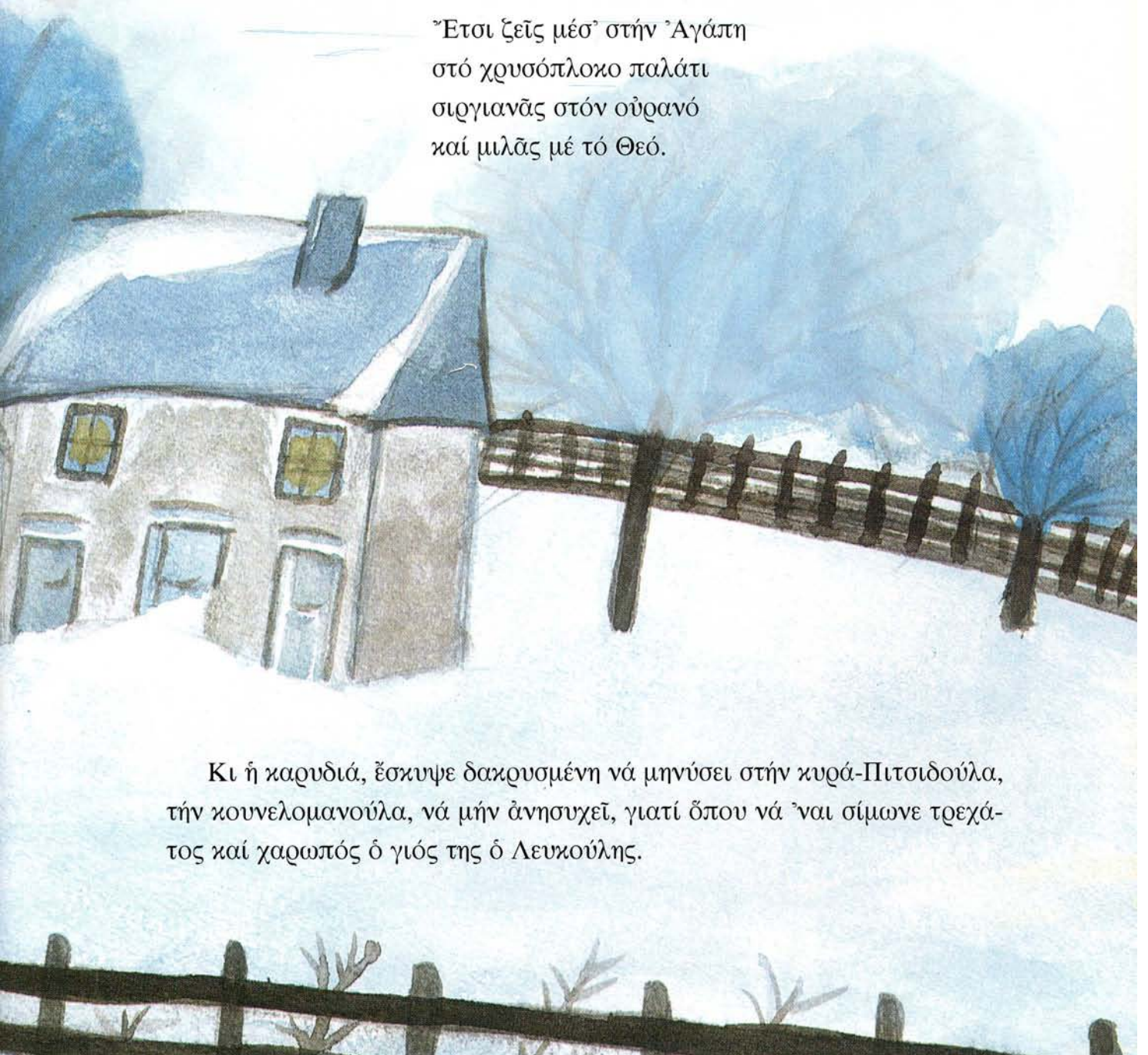

Τί κουνέλι, τί λαγός
ὄλα τὰ ἔπλασε ὁ Θεός
τά χαρίσματα τὰ τόσα
νά ἔναι γιὰ δική Του δόξα.

Κι εἶν' ἀλήθεια ἡ καλοσύνη
τή γλυκειά χαρά πού δίνει
γι' αὐτό νά ἔσαι ταπεινός
ὅπως σ' ἔπλασε ὁ Θεός.

Ἔτσι ζεῖς μέσ' στήν Ἀγάπη
στό χρυσόπλοκο παλάτι
σιργιανᾶς στόν οὐρανό
καί μιλᾶς μέ τό Θεό.

Κι ἡ καρδιά, ἔσκυψε δακρυσμένη νά μηνύσει στήν κυρά-Πιτσιδούλα,
τήν κουνελομανούλα, νά μὴν ἀνησυχεῖ, γιατί ὅπου νά ἔναι σίμωνε τρεχά-
τος καί χαρωπός ὁ γιός της ὁ Λευκούλης.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΔΑΣΚΑΛΟΥΣ

Οι εκδόσεις « Έτοιμασία» στην προσπάθειά τους να διακονήσουν στίς ψυχές όλων τῶν ἀνθρώπων τὴν «Έτοιμασία τῆς ὁδοῦ τοῦ Κυρίου», μεῖ ιδιαίτερη χαρά συνεχίζουν τὸν πλουτισμὸ τῆς εἰκονογραφημένης σειρᾶς: «Μονοπάτια στὴν ἀνοιξη», προσθέτοντας ἀκόμα δύο βιβλία.

Ἡ σειρά αὐτή, ὅπως καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ εἴχαμε ἀναγγεῖλει, ἀπευθύνεται κυρίως σὲ παιδιά προσχολικῆς ἡλικίας καὶ μαθητὲς τῶν πρώτων τάξεων τοῦ Δημοτικοῦ καὶ τοὺς μιλάει μετὰ τὴ γλώσσα πού κατανοοῦν, γιὰ βασικὲς ἀλήθειες τῆς πίστεως, βοηθώντας τα, στὴν κρίσιμη αὐτὴ ἡλικία, νὰ θεμελιώσουν σωστά μέσα τους τὸ ὑπόβαθρο, στοῦ ὁποῦ ἀργότερα θὰ στηριχθεῖ ἡ ὅλη τους πνευματικὴ ἀνάπτυξη.

Σὲ κάθε ἱστορία, ὅπου ἡ φύση παρουσιάζεται σφιχτοδεμένη νὰ μιλάει, νὰ δοῦ, νὰ ἐπικοινωνεῖ, νὰ συνεργάζεται, νὰ πάσχει, τὸ παιδί θὰ μπορέσει νὰ συναντήσῃ τὸν ἑαυτό του καὶ τὸ περιβάλλον του καὶ θὰ προσλάβῃ τὰ μηνύματα πού τοῦ προσφέρονται, χωρὶς ἄμεση διδασκαλικὴ ὑπόδειξη καὶ νουθεσία.

Στὸ σκοπὸ αὐτὸ ιδιαίτερα βοηθαεῖ ἡ εἰκονογράφηση, πού κατὰ κάποιον τρόπο δίνει ὑπόσταση καὶ ἐγγύτητα στίς ἀλήθειες καὶ τίς πνευματικὲς ἀξίες πού ὑπογραμμίζονται.

Μετὰ τὴν ἱστορία τοῦ Λευκούλη προσπαθοῦμε νὰ διδάξουμε στοῦ παιδί τὴν ἀποφυγὴ τῆς σύγκρισης. Γιατὶ ἀπὸ αὐτὴ τὴν κακὴ συνήθεια -ἡ ὁποία στὴ συνέχεια τῆς ζωῆς του μπορεῖ νὰ λειτουργήσῃ ὡς αὐτοματισμὸς- γεννιοῦνται τὰ πάθη τῆς ζήλιας καὶ τῆς μειονεξίας. Αὐτὰ πάλι, μετὰ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου καὶ τὴν ἐπανάληψη, παγιώνονται στὴν παιδικὴ ψυχὴ, τὴ δυσκολεύουν στὴν κοινωνικὴ προσαρμογὴ καὶ τὴν ἐμποδίζουν στὴν ἀγαπητικὴ σχέση της μετὰ τοὺς ἄλλους, οἱ ὅποιοι βέβαια, οὕτως ἢ ἄλλως, εἶναι διαφορετικοί.

Ἐνα ἄλλο μῆνυμα πού προσφέρει ἡ ἱστορία τοῦ Λευκούλη εἶναι ὅτι, στὴν ὅποια διαταραχὴ τῶν σχέσεων τοῦ παιδιοῦ μετὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, πάντα αὐτὸ πρέπει νὰ ἀναζητᾶται τὴ δικὴ του μερίδα φταιξίματος. Αὐτὸ βοηθαεῖ στὴ συνειδητοποίηση καὶ στὴ διόρθωση τοῦ λάθους του καὶ ἐπιπλέον δὲν ἀποπροσανατολίζει τὴν ψυχὴ, δημιουργώντας της τὴν ψευδαἴσθηση ὅτι πάντα φταίει ὁ ἄλλος καὶ ποτὲ ὁ ἴδιος.

Δὲν θὰ ἦταν ὑπερβολὴ νὰ σημειώσουμε ὅτι στίς ἱστορίες θὰ βροῦν τὴ θέση τους ἐπίσης οἱ γονεῖς καὶ οἱ δάσκαλοι πού θὰ διαβάσουν καὶ θὰ ἐξηγήσουν στοῦ παιδί τὰ περιεχόμενα νοήματα. Γι' αὐτὸ παρακαλοῦμε ιδιαίτερα γιὰ τὴν συνεργασία τους, ὥστε, πρὶν παρουσιάσουν στοῦ παιδί τὴν ἱστορία, νὰ ἔχουν ἐμβαθύνῃ πρῶτα οἱ ἴδιοι στὴν κεντρικὴ τῆς ἰδέας, γιὰ νὰ διευκολυνθεῖ ἔτσι ἡ ἐπιτυχεστέρα καὶ πληρέστερη ἀπόδοσή της.